

יום ב', י"ג בכסלו תשס"ג (18 בנובמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שנתיים ליום, **י"א בכסלו**, בו נרצחו **אליהו בן-עמי** (מעתניאל) ו**רינה דידובסקי** (מבית חג"י) הי"ד, העם היהודי החי בארצו ממשיך ללוות את בכירי בניו וחייליו בדרכם האחרונה. בשעה שאנחנו עסוקים בחשבון נפש [לצערי, לע"ד, בכיוון הלא-נכון. במקום לחפש את הדרך הנכונה להשלים ולחיות בשלום עם אחינו היהודים, אנחנו עדיין מחפשים את "הפתרון היחיד" שיכול להבטיח שלום, או לפחות אי-לחימה, בינינו לבין אלה שמנסים להשמידנו], המדרש הבא עשוי לגלות לנו את זה שמבטיח קיומנו:

אחרי שבני ישראל חטאו את עבודת חטא העגל, עלה משה רבינו למרום להתחנן על העם ולבקש מה' יתברך שהוא יסלח לנו. אומר משה: "למה ה' יחרה אפך בעמך אשר הוצאת מארץ מצרים בכח גדול וביד חזקה. למה יאמרו מצרים לאמור ברעה הוציאם להרוג אותם בהרים ולכלותם מעל פני האדמה, שוב מחרון אפך והינחם על הרעה לעמך. זכור לאברהם, ליצחק ולישראל עבדיך אשר נשבעת להם בך ותדבר אליהם ארבה את זרעכם ככוכבי השמיים וכל הארץ הזאת אשר אמרתי אתן לזרעכם ונחלו לעולם." [שמות ל"ב 11-13] **שואל על כך המדרש** [שמות רבה מ"ד ז'] : "למה הזכיר כאן משה [את] שלושת [ה]אבות? אמר ר' אבין: אמר הקב"ה למשה – אני מבקש מידך כשם שבקשתי מסדום – עשרה. העמד לי מהם עשרה צדיקים, ואיני מכלה אותם. אמר [משה]: רבון העולם, אני מעמיד לך. הרי אני ואהרון, ואלעזר ואיתמר, ופינחס, ויהושע וכלב. אמר לו האלוקים: הרי שבעה, והיכן השלשה? לא היה יודע [משה] מה לעשות. אמר לו משה, רבון העולם. חיים הם המתים? [=האם ניתן להחשיב את אלו שמתו כחיים?] אמר לו: הן! אמר [משה]: אם חיים הם המתים – 'זכור לאברהם ליצחק ולישראל', הרי עשרה. לכך הזכיר שלושת אבות."

עם שמחובר ומתחבר לאבותיו מבטיח גם את המשך קיומם של בניו.

~~~

לפני שנה, בימים אלה פרסמנו מאמר של הרב אבנר על המשמעויות של מרד החשמונאים. בין הסוגיות שנידונו, הקטע הבא על העניין של **הסיכוי לנצח**:
=הטענה הראשית היתה שאין סיכוי לנצח במלחמה זו. עד מרד החשמונאים לא קרה שעם קטן העז למרוד בפועל, ב"קום עשה", במעצמה עולמית אדירה. אמרו רבים: לנצח את היוונים? הרי זו אשליה! הלא זה הצבא שכבש חלק גדול מן העולם, ממשיכו של אלכסנדר מוקדון, כח אדיר, מיומן ומנוסה, המורכב מצבא קבע של שכירי-חרב, שהמלחמה היא מקצועם. **נגד אלה אנחנו נתייזב, בלא צבא ובלא נסיון?** הרי זה מאות בשנים, מאז חורבן בית ראשון, לא היה לנו צבא. גם כשחזרנו מגלות בבל, היינו תחת שלטון מלכות פרס. אחר-כך נהיינו לפרובינציה של האימפריה היוונית, ואף אחד לא הרים נשק. כיצד נילחם? בלי אימונים, בלי מפקדים, בלי מסורת צבאית. מובן שגם אנחנו בעד החופש באופן עקרוני והיינו שמחים להיות עצמאיים, אבל צריך להיות ריאליסטי. =
לנו, היום, יש גם צבא וגם נסיון.

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכונניה עד עולם סלה." [תהלים מ"ח 9]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום שני

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום כ', י"ג בכסלו תשס"ג (18 בנובמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

כ- 220 שנה לאחר נצחון החשמונאים, עמדו שארית כוחות המרד, אחרי חורבן הבית השני, אל מול הצבא הרומי במצדה. לפי הגרסה הנפוצה, אחרי שלוש שנים של אומץ-לב אדיר, החליטו היהודים לא להיכנע ולא להילחם עוד. על המעשה ועל לקחו החינוכי, החל ממחר...

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכונניה עד עולם סלה." [תהלים מ"ח 9]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום שני

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל